ततो हताश्वादवरुह्य यानादन्तर्म्मनाः कुरुषु प्रद्रवत्सु। दिव्ये चास्त्रे मायया बध्यमाने नैवामुह्यच्चिन्तयन् प्राप्तकालं।

ततोऽब्रुवन् कौरवाः सर्व्व एव कर्णं दृष्ट्वा घोररूपाञ्च मायां। शक्त्या रक्षो जहि कर्णाद्य तूर्णं नश्यन्त्येते कुरवो धार्त्तराष्ट्राः।

करिष्यतः किञ्च नो भीमपार्थौ तपन्तमेनं जहि पापं निशीथे। यो नः सङ्ग्रामोद्धाररूपाद्धि मुञ्चेत्स नः पार्थान् योत्स्यते संयुगेषु।

तस्मादेनं राक्षसं घोररूपं शक्त्या जहि त्वं दत्तया वासवेन। मा कौरवाः सर्व्व एवेन्द्रकल्पा रात्रियुद्धे कर्णं नेशुः सयोधाः।

अबध्यमाने राक्षसे वै निशीथे दृष्ट्वा राजंस्त्वामसमानं बलञ्च। महत् श्रुत्वा निनदं कौरवाणां मतिं देव्र शक्तिमोक्षाय कर्णः। ८९६

स वै क्रुद्धः सिंह इवात्यमर्षी नामर्षयत् प्रतिघातं रणेऽसौ। शक्तिं श्रेष्ठां वैजयन्तीमजय्यां समाददे तस्य वधञ्चिकीर्षुः।

याऽसौ राजन्निहिता वर्षपूगान् वधायाजौ सत्कृता पाण्डवस्य। यां वै प्रादात् सूतपुत्राय शक्रः शक्तिं श्रेष्ठां कुण्डलाभ्यां निनाय।

तां वै घोरां लेलिहानां प्रदीप्तां पाशैर्युक्तामन्तकस्यैकजिह्वां। मृत्योः स्वसारं ज्वलमानामिवोग्रां वैकर्त्तनः प्राहिणो द्राक्षसाय।

तामुत्तमां परकायापहन्त्रीं दृष्ट्वा सौतेर्व्वाऽऽसंस्थां ज्वलन्तीं। भीतं रक्षः सम्प्रदुद्राव राजन् कृत्वात्मानं विन्ध्यपाद प्रमाणं।

दृष्ट्वा शक्तिं कर्णबाहूत्तरस्थां नेदुर्भूतान्यन्तरीक्षे नरेन्द्र। ववुर्व्वाताः सुमुखाश्चापि राजन् सनिर्घाता चाग्निर्गां जगाम। ८९७

सा तां मायां भस्म कृत्वा ज्वलन्तीं भित्त्वा गाढं हृदयं राक्षसस्य। ऊर्द्ध्वं ययौ दीप्यमाना निशायां नक्षत्राणामन्तराण्या विवेश।

युद्धा चित्रैर्व्विविधैः शस्त्रपूगैर्द्दिव्यैर्वीरैराक्षसैर्म्मानुषैश्च। नदन्नादान् विविधान् भैरवांश्च प्राणानिष्टांस्त्याजितः शक्र शक्त्या।

दृष्ट्वान्यच्चित्रमाश्चर्य्यरूपं चकारासौ कर्म्म शत्रुक्षयाय। तस्मिन् काले शक्तिनिर्भिन्नमर्म्मा बभौ राजन् शैलमेघ प्रकाशः।

स तद्रूपं भैरवं भीमकर्म्मा भीमं कृत्वा भीमसेनिः पपात। हतोऽप्येवं तव सैन्यैकदेशं व्यपोथयत् स्वेन देहेन राजन्।

पतद्रथः स्वेन कायेन तूर्णमतिप्रमाणेन विवर्द्धता च। प्रियं कुर्व्वन् पाण्डवानां गतासुरक्षौहिणीं तव तूर्णं जघान। ८९८

ततो मिश्राः प्राणदन् सिंहनादैः शङ्खा भेर्य्यो मुरजाश्चानकाश्च। दग्धां मायां निहतं राक्षसञ्च दृष्ट्वा हृष्टाः प्राणदन् कौरवेयाः।

ततः कर्णः कुरुभिः पूज्यमानो यथा शक्रो वृत्रवधे मरुद्भिः। अन्वारूढस्तव पुत्रस्य यानं दृष्ट्वापि प्राविशत् तत् स्वसैन्यं।

इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि घटोत्कचवधपर्व्वणि घटोत्कचवधे अशीत्यधिकशततोऽध्यायः॥ १८० ॥